

Petri andra bref.

1 Kapitlet.

De troende förmanas att på grund af Guds löften bevisa sin tro och göra sin utkorelse fast.

Simon Petrus, Jesu Kristi tjä-nare och apostel, till dem, som fått en lika dyrbar tro som vi genom vår Guds och Frälsaren Jesu Kristi rättfärdighet.

2 Nåd och frid föröke sig

* A. l.: i hvilken I stån.

för eder genom Guds och vår Herre Jesu kunskap.

Rom. 1: 7; 1 Pet. 1: 2; Jud. v. 2.

3 Eftersom hans gudomliga makt har skänkt oss allt, som hör till lif och gudaktighet, medelst hans kunskap, som kallat oss genom sin härlighet och dygd,

4 genom vilka han har skänkt oss de dyrbara och största löf-

tena, på det att I genom dem mån blifva delaktiga af gudomlig natur, undkomna det i världen genom begärelse råddande fördärfvet; Es. 56: 5; Jh. 1: 12; Rom. 8: 15; 2 Kor. 3: 18; Gal. 3: 26; Ebr. 12: 10; 1 Jh. 3: 2.

5 så använden just därför all flit och bevisen i eders tro dygd, och i dygden förståndighet,

6 och i förståndigheten återhållsamhet, och i återhållsamheten uthållighet, och i uthålligheten gudaktighet,

7 och i gudaktigheten brödrakärlek, och i brödrakärleken allmännelig kärlek.

8 Ty om dessa stycken finnas och blifva rikliga hos eders, så låta de eders icke vara overksamman eller utan frukt med afseende på vår Herre Jesu Kristi kunskap. Tit. 3: 14.

9 Ty den hos hvilken dessa icke finnas, han är blind, i det att han tillsluter ögonen och har förgätit reningen från sina forna synder. Es. 59: 10; Sef. 1: 17; 1 Jh. 2: 9, 11.

10 Därför, bröder, besliten eders desto mer om att göra eders kallelse och utkorelse fast; ty om I gören detta, skolen I icke någonsin stöta emot. 1 Jh. 5: 18; 1: 10.

11 Ty så skall ingången i vår Herre och Frälsare Jesu Kristi eviga rike rikligen gifvas eders.

12 Därför är det min afsikt att alltid påminna eders härom,

* Eller: kommer plötsligt.

fastän I veten det och ären befastade i den sanning, som har kommit till eders.

13 Jag anser det nämligen vara rätt att, så länge jag är i denna tälthydda, genom påminnelser uppväcka eders.

2 Pet. 3: 1.

14 Ty jag vet, att afläggandet af min tälthydda är nära förhanden*, såsom ock vår Herre Jesus Kristus gaf mig tillkänna. 2 Tim. 4: 6; Jh. 21: 18.

15 Och jag vill äfven befitna mig därom, att I efter min bortgång städse kunnen komma ihåg detta.

16 Ty vi följde icke några klokt uttänkta sagor, då vi kungjorde eders vår Herre Jesu Kristi makt och tillkommelse, utan vi hade varit ögonvittnen till hans majestät;

1 Kor. 1: 17; 2: 1, 4, 13; 4: 20; Mt. 17: 1; 1 Jh. 1: 1; 4: 14.

17 ty han fick af Gud Fader ära och härlighet, när en sådan röst kom till honom från den stora härligheten: »Denne är min älskade Son, till hvilken jag har välbehag».

Mt. 3: 17; 17: 5; Mk. 1: 11; 9: 7; Lk. 3: 22; 9: 35.

18 Och denna röst hörde vi komma från himmelen, då vi voro med honom på det heliga bergot.

19 Och så mycket fastare hafva vi nu det profetiska ordet, och I gören väl, om I gifven akt därpå, såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt

rum, till dess det dagas, och morgonstjärnan uppgår i edra hjärtan; Ps. 119: 105; Jh. 5: 35; 2 Kor. 4: 6; Upp. 22: 16.

20 först och främst vetande, att ingen profetia i skriften kommer af egen utläggning.

21 Ty ingen profetia framkom någonsin genom en människas vilja, utan människor talade från Gud, drifna af den Helige Ande.

2 Tim. 3: 16; 1 Pet. 1: 11.

2 Kapitlet.

Aposteln förutsäger, att falska lärare skola komma, beskriver dem och omtalar deras straff.

Men det uppstod äfven falska profeter bland folket, såsom det ock bland eder skall finnas falska lärare, som skola försåtligt införa fördärflika partier*, till och med förnekande den Herre, som köpte dem, och så draga öfver sig ett hastigt fördärf. 5 Mos. 13: 1. f.; Mt. 24: 11; Ag. 20: 29; Mk. 13: 12; 1 Kor. 11: 19; 1 Tim. 4: 1; 2 Tim. 3: 1. 4; Jud. v. 4, 18; Os. 9: 13.

2 Och många skola efterfölja deras utsväfningar, och för deras skull skall sanningens väg blifva försmäddad. Jud. v. 4.

3 Och i vinningslystnad skola de med uppdiktade ord ockra på eder; men för dem har domen redan länge icke varit överksam, och deras fördärf slumrar icke. 1 Tim. 6: 5; Tit. 1: 11; 5 Mos. 32: 35.

4 Ty om Gud icke skonade änglar, som hade syndat, utan

störtade dem ned i afgrunden och öfverlämnade dem åt mörkrets kedjor att förvaras til domen; Job 4: 18; Lk. 8: 31; 1 Jh. 3: 8; Jud. v. 6; Upp. 20: 2.

5 och om han icke skonade den forna världen, men bevarade Noa, rättfärdighetens predikare, själf den åttonde, när han lät floden gå öfver de ogudaktigas värld;

1 Mos. 7: 7, 23; 1 Pet. 3: 19, 20.

6 och om han dömdo städerna Sodom och Gomorra till undergång, läggande dem i aska, i det han satt dem till en varnagel för dem, som *därefter* skulle vara ogudaktiga,

1 Mos. 19: 24, 25; 5 Mos. 29: 23; Es. 13: 19; Jer. 50: 40; Hes. 16: 49; Am. 4: 11; Jud. v. 7; 4 Mos. 26: 10.

7 och om han frälste den rättfärdige Lot, som pinades af de orättrådigas lösaktiga umgämgelse

1 Mos. 19: 5, 7, 8, 15.

8 — ty då den rättfärdige mannen bodde ibland dem, blef han genom syn och hörsel dag efter dag i sin rättfärdiga själ plågad af deras gudlösa gärningar —

9 så vet Herren att frälsa de fromma ur fröstelsen, men till domens dag förvara de orättfärdiga till att straffas,

1 Kor. 10: 13.

10 och i synnerhet dem, som vandra efter köttet i besmitande begärelse och förakta herradömet. Öfverdådiga, egenkära, bäfva de icke för att smäda härligheter, Jud. v. 1, 7, 8.

11 då likväl änglar, som i

* Eller: kätterier.

starkhet och makt äro större, icke fälla någon smädande dom emot dem inför Herren.

Jud. v. 9.

12 Men dessa skola, likasom oskäligen djur, som af naturen äro födda till att fångas och fördärfvas, då de smäda, hvad de icke förstå, äfven i deras fördärf fördärfvas

Jer. 12: 3; Jud. v. 10.

13 och så uppbära orättfärdighetens lön. De hålla nämligen den dagliga kräsligheten för en njutning; de äro skamfläckar och styggelser; de lefva i kräslighet af sina bedragerier, hållande gästabud med eder;

Jud. v. 12.

14 de hafva ögon, som äro fulla af äktenskapsbrott och omätliga i synd; de locka till sig obefästade själar; de hafva ett i vinningslystnad inöfvadt hjärta; de äro förbannelsens barn.

15 De hafva öfvergifvit den raka vägen och farit vilse, följande Balaams, Bosors sons väg, hvilken älskade orättfärdighetens lön,

4 Mos. 22: 5, 7, 21; Jud. v. 11.

16 men fick tillrättavising för sin öfverträdelse: ett stumt arbetsdjur talade med människoröst och förhindrade profetens galenskap.

4 Mos. 22: 23, 28.

17 Dessa äro källor utan vatten, skyar, som drifvas af en stormby, och åt dem är det svartaste mörkret förvaradt [till evig tid]. Ords. 25: 14; Jud. v. 13.

18 Ty de tala fåfänglighetens stolta ord och locka så genom

köttets begjäreiser, genom utsväfningar till sig dem, som knappt hafva undflytt de i villfarelse vandrande, Jud. v. 16.

19 i det att de lofva dem frihet, fastän de själft äro fördärfvets trälrar; ty om man har blifvit öfvervunnen af någon, så har man ock blifvit hans träl. Jh. 8: 34; Rom. 6: 16.

20 Ty om de, som genom Herren och Frälsaren Jesu Kristi kunskap hafva undflytt världens besmittelser, åter invefva sig däruti och öfvervinnas, så har för dem det sista blifvit värre än det första.

Mt. 12: 45; Lk. 11: 26; Ebr. 6: 4, f.

21 Ty det hade varit bättre för dem att icke hafva lärt känna rättfärdighetens väg, än att, sedan de hafva lärt känna den, vända sig ifrån det åt dem öfverlämnade heliga budet.

Lk. 12: 47, 48.

22 Dem har vederfarits, hvad som säges i det sanna ordspråket: »Hunden har återvändt till sina spyor»; och: »Svinet, som tvagit sig, vältrar sig åter i smutsen». Ords. 26: 11.

3 Kapitel.

Aposteln redogör för afsikten med detta bref, försäkrar, att Herrens dag icke skall uteblifva.

Detta är redan, mina älskade, det andra brefvet, jag skrifer till eder, och i båda uppväcker jag genom påminnelser edert rena sinne, 2 Pet. 1: 13.

2 att I mån komma ihåg de ord, som förut blifvit sagda af

de heliga profeterna, och det bud, som I hafven fått af edra apostlar från Herren och Frälsaren,

3 vetande först och främst, att i de yttersta dagarna skola med hån komma bespottare, som vandra efter sina egna begjäreiser

1 Tim. 4: 1; 2 Tim. 3: 1; Jud. v. 18.

4 och säga: Hvar är löftet om hans tillkommelse; ty från den dag, då fäderna afsomnade, förblifver allt så, *som det har varit* från skapelsens begynnelse?

Es. 5: 19;

Jer. 17: 15; Hes. 12: 22.

5 Ty de, som påstå detta, glömma*, att af ålder funnos himlar och en jord, som har uppstått af vatten och genom vatten medelst Guds ord,

1 Mos. 1: 6, 9; Ps. 24: 2; 33: 6; 136: 6.

6 genom hvilka** den då varande världen blef i vatten fördränkt och förgicks.

1 Mos. 7: 10, 21.

7 Men de nu varande himlarna och jorden hafva genom samma ord blifvit sparade och förvaras åt elden till de ogudaktiga människornas doms och förtappelses dag. Ps. 102: 27;

Es. 51: 6; Ebr. 1: 11; 2 Tess. 1: 8.

8 Men ett är, som I icke bören glömma, *mina* älskade, *nämligen* detta, att en enda dag är för Herren såsom tusen år, och tusen år såsom en enda dag. Ps. 90: 4.

9 Herren försummar sig icke med afseende på sitt löfte, så-

som somliga anse det vara försunlighet, utan han är långmodig mot oss***, emedan han icke vill, att några skola förgås, utan att alla skola komma till sinnesändring.

Es. 30: 18; Hab. 2: 2, 3; Ebr. 10: 37;

1 Pet. 3: 20; Hes. 18: 23, 32; 33: 11;

Rom. 2: 4; 1 Tim. 2: 4.

10 Men Herrens dag skall komma liksom en tjuf, och då skola himlarna med stort dån förgås, och elementerna sättas i brand och upplösas, och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas.

Mt. 24: 35, 43, 44; Lk. 12: 39, 40;

1 Tess. 5: 2; Upp. 3: 3; Ps. 102: 27;

Mk. 13: 31; Upp. 20: 11.

11 Eftersom nu allt detta så upplöses, hurudana bören icke I då vara i helig umgängelse och gudaktighet,

12 väntande och påskyndande Guds dags tillkommelse, för hvars skull himlarna skola antändas och upplösas, och elementerna sättas i brand och försmälta!

Lk. 12: 36;

Tit. 2: 13; Ps. 50: 3; 2 Tess. 1: 8.

13 Men efter hans löfte vänta vi nya himlar och en ny jord, i hvilka rättfärdighet bor.

Es. 65: 17; 66: 22; Upp. 21: 1.

14 Därför, *mina* älskade, befliten eder, under det I vänta detta, om att för honom befinnas obefläckade och oförvitliga i frid.

1 Kor. 1: 8;

Fil. 1: 10; 1 Tess. 3: 13; 5: 23.

15 Och räknen vår Herres långmodighet för frälsning; så-

* Eller: Ty själfviljande glömma de.

** Nämligen: genom vatten och Guds ord.

*** A. 1.: mot eder.

som ock vår älskade broder Paulus efter den vishet, som har blifvit honom gifven, skref till eder,

Rom. 2: 4.

16 såsom ock i alla sina bref, när han i dem talar om dessa stycken; i hvilka *bref* finnes åtskilligt, som är svår-fattligt och som de okunniga och obefästade förvränga, såsom ock de öfriga skrifterna, till sin egen förtappelse.

Rom. 8: 19; 1 Kor. 15: 24; 1 Tess. 4: 15.

17 Emedan I alltså, *mina* älskade, förut veten *detta*, så vakten eder, att icke äfven I blifven indragna i de orättrådigas förvillelse och affallen från eder egen fasthet.

Mk. 13: 23.

18 Men tillväxen i nåd och vår Herre och Frälsare Jesu Kristi kunskap*. Honom *vare* äran både nu och till evighetens dag. Amen.